

Svarīgs posms partijas pirmorganizāciju dzīvē

Sogad pārskata un vēlēšanu sapulces, kas pašlaik sākušās rajona uzņēmumu, kolhozu, padomju saimniecību, skolu un iestāžu partijas pirmorganizācijās, norit ļoti svarīgā un atbildīgā laika posmā. Visa mūsu tauta, pārvarot šķēršļus un grūtības, stājusies pie PSKP XXII kongresa un PSKP CK marta Plēnuma lēmuma izpildes. Partijas pirmorganizācijām, visiem komunistiem uzlikts atbildīgs un godpilns pienākums — vadīt un organizēt darbaļaužu sacensību par šo lielo mērķu sasniegšanu, izraisīt viņu radošo aktivitāti. Tāpēc pirmajās pārskata un vēlēšanu sapulcēs, kas notiek pēc vēsturiskajiem partijas lēmumiem, svarīga vieta jāierāda veiktā darba analīzei un rezumēšanai, visu pasākumu apspriešanai, kas uzņēmumos, kolhozos un padomju saimniecībās veikti un kas vēl jāveic, lai strauji attīstītu lauksaimniecību, izpildītu nākošo posmu dižās komunisma uzcelšanas Programmas īstenošanā.

Pārskata un vēlēšanu sapulces jau notikušas Viesītes un Suvorova kolhozos, Driksnas kūdras fabrikā, Krustpils dzelzceļa stacijā, vairākās skolās un citur. Visur komunisti aktīvi un lietiski vērtē paveikto, nosprauž cīņas programmu turpmākajam periodam. Sevišķi atbildīgi uzdevumi jārisina lauku komunistiem. Viņiem jābūt priekšgalā lielajā visas tautas sacensībā par gaļas, piena un citu lauksaimniecības ražojumu strauju palielināšanu.

Ists organizatoru spēju pārbauzījums saimniecību vadītājiem, lauksaimniecības speciālistiem, komunistiem bija kaprīzais pavasaris. Daudz pūļu prasīs sējumu kopšana. Tā ir liela, ļoti svarīga tēma pārskata ziņojumos, debatēs. Par to analīze jānodarbojas sekretāram, gan katram komunistam. Runa ir par personīgu piemēru, personīgu atbildību pavasara sējas darbos, sējumu kopšanā. So pašu jautājumu pilnā apmērā var uzstādīt uzņēmumu, skolu, organizāciju un iestāžu komunistiem. Protams, attiecīgi savā darba jomā. Pārskata sapulcēs vienaldzīgu klausītāju nebūs. Tāpēc arī pārskata ziņojumos mazāk jārunā par uzņēmuma vai kolhoza ražošanas kopējiem rādītājiem, bet gan uz to fona jāpārāda partijas pirmorganizācijas, komunistu darbs darbaļaužu vadīšanā un organizēšanā, komunistu personīgais piemērs.

Sācies ganību periods — visizdevīgākais lēta piena un arī gaļas ražošanas posms. Tādās saimniecībās kā kolhozos «Sarkanā zvaigzne», «Staburags», Asupe, Ābeļu izmēģinājumu paraugsaimniecībā

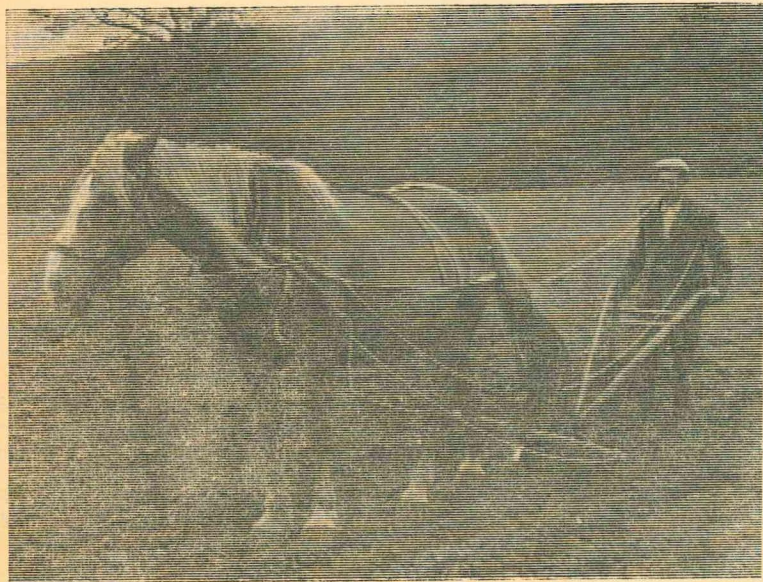
piecos mēnešos ražots 68—70 procentu no piena daudzuma, ko šeit attiecīgajā periodā ieguva pērn. Nav divu domu — par šīm neveiksmēm liela saruna būs pārskata sapulcēs, kuras rezultātā komunistiem jāizstrādā, bet pēc tam jārealizē pasākumi kļūdu izlabošanai. Atāšienes un Lones padomju saimniecībās pieļautas rupjas kļūdas gaļas ražošanas palielināšanas plānošanā šīnī gadā. Šo bēdīgo faktu nedrīkst noklusēt komunisti pārskata sapulcēs. Viņi taču partijas priekšā atbild par marta Plēnuma lēmuma izpildi.

Cieši saistīta ar sekmīgu ražošanas plānu izpildi darbaļaužu komunistiskā audzināšana. Tās panākumu spoguļis — sekmīgi izpildīti ražošanas plāni, uzņemtas saistības. Pagājis turpat pusgads, bet veselā rindā saimniecību piena izslaukumi nav sasnēguši pat pērnā gada līmeni. Nav tālu jāmeklē neveiksmju cēloņi. Saistību izpildes organizēšana, ista cīņa par tautai dotā vārda turēšanu te nav izvērstā. Kolhozā «Rīts» piecos mēnešos vidējie izslaukumi no govju pazeminājušies pret pērnā gada attiecīgo laiku turpat par 300 kg no govju, tani pašā laikā viņu netālie kaimiņi — kolhoza «Druva» lopkopji panākuši vairāk nekā 120 kg kāpinājumu, kaut gan daudzējādā ziņā šīs saimniecības ekonomiskie rādītāji zemāki. Šoreiz panākumus izšķir neatlaidība, enerģisks darbs, katra lopkopja personīgais ieguldījums. Un te, lūk, atklājas, ka «Druvas» komunisti, valde, speciālisti veikuši vairāk, tāpēc arī rezultāti neizpaliek.

Komunistiem, partijas pirmorganizācijām šodien var būt tikai viena veikta darba mērķa — cik sekmīgi pildās marta Plēnuma un PSKP XXII kongresa lēmumi. Tie, kā zināms, ir lieli un sarežģīti uzdevumi, kas prasa un prasīs lielu piepūli, daudz enerģijas un neatlaidības. To parādīja arī šā pavasara sējas norise. Un te, lūk, sākas istais darba lauks komunistiem. Āģitēt ar personīgu piemēru, propagandēt pirmrindnieku pieredzi, audzināt cilvēkus darbā, iedvesmot viņus radoši risināt sarežģītos uzdevumus ātri pārvietot cilvēkus un tehniku izšķirošos iecirkņos, organizēt isti komunistisku sacensību — lūk, daļa no līdzekļiem un metodēm uzvaru kardināšanai darba frontē. Tie prasmīgi jāpielieto, katrā gadījumā ievērojot vietējos apstākļus.

Sodien mūsu spēki koncentrēti ražošanas sfērā. Tomēr partijas pirmorganizāciju redzes lokā vienmēr jāpaliek arī visiem citiem mūsu daudzveidīgās dzīves jautājumiem. Pārskata un vēlēšanu sapulcēs nedrīkst aplest masu politiskā darba, kultūras, jaunatnes audzināšanas, ateisma propagandas un citus svarīgus jautājumus. Visās mūsu dzīves jomās, lielos un mazos pasākumos partijas pirmorganizāciju, visu komunistu loma jāpāceļ šīs dienas prasību līmenī.

Nezālēm jāpazūd no tīrumiem

Kolhoza «Sēlija» pirmajā brigādē cukurbiešu rindstarpas rušina ar zirgvilkmes kultivatoriem. So darbu veic kolhoznieks Alberts Staks. V. BEĻEVIČA foto

PADOMJU DAUGAVA

LATVIJAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS CENTRĀLĀS KOMITEJAS
UN LPSR MINISTRU PADOMES LAIKRAKSTS JĒKABPILS TERITORIJĀS
KOLHOZU UN PADOMJU SAIMNIECĪBU RAZOŠANAS PĀRVALDES ZONA

Nr. 12 (2707)
22. gads

Otdien,
1962. gada 12. jūnijā

Maksā
2 kap.

Puduro un retina cukurbietes

Mehanizators Jānis Safonovs uzmanīgi vada tērauda kumeļu te vienā, te otrā laukā, kur skaidri iezīmējas cukurbiešu dīgstu rindas. Rindstarpas šeit izvagotas ar zirgiem, ko veikuši laukkopji Volde-mārs Mēnesis, Kārlis Aperāns un Fjodors Susojevs. Mehanizators veic cukurbiešu pudurošanu. Jau izpuduroti 4 hektāri biešu. Pēc pudurošanas šais laukos strādā paša kolhoza retinātāji, kā arī šefi.

9. jūnijā Seces mežniecības darbinieki ravēja un retināja cukurbietes.

Sunākstes ciema
korespondentu punkts

Kopj sējumus, gatavoja plaujai

Raiņa kolhoza pirmajā un trešajā brigādē rušina un retina cukurbietes. Brigadieris bb. Brunovskis un Šmekis rindstarpas rušināšanā izmanto zirgvilkmes kultivatorus. Reizē ar rušināšanu dod arī virsmēslajumu — 200 kilogramus slāpekļa uz viena hektāra platību. Cukurbiešu ravēšanā un retināšanā strādā ne tikai laukkopības brigāžu ļaudis, bet arī kantora darbinieki, speciālisti. Tā grāmatvede E. Ser-mule, grāmatveža palīgi V. Vilka-plātere un E. Skolniece, kontrolasistēnte G. Vovere, zootehniķe Dz. Asīte iedalītās cukurbiešu platības 9. jūnijā izravēja un izretināja.

Pašlaik saimniecības ļaudis ne tikai kopj sējumus, bet arī gatavoja zālāju plaujai. Sogad zālāju platības aizņem 180 hektārus. Tā kā saimniecībā ir 6 jaunas plaujmašīnas, tad kopā ar vecajām iznāk katrai mašīnai darba slodze 10 hektāri.

Iepriekšējos gados lietotām plaujmašīnām jāveic vienas vai otras detaļas sīki remonts. Tās jāpagatavo tā, lai plaujas laikā strādātu bez dīkstāves.

Lai sekmīgi veiktu plauju, zālāju laukos novāc akmeņus. Pirmajā brigādē plāvējs Aleksandrs Nikitins kopā ar sievu jau novākuši akmeņus visā brigādē ne tikai zālāju, bet arī labības laukos. Viņš ir galvenais plāvējs pirmajā brigādē.

Vēl pēdējie sagatavošanās darbi, un spozīe plaujmašīnas zobi griezīs pirmo zaļo ābolu vālu.

Z. BABAKOVA

Kirova kolhozs — pirmajā vietā piena izslaukumu kāpināšanā

Skujiņu slaukšanas zāle tikko nodota ekspluatācijā. Lūk, šahtā, kur strādā lopkopējas govju slaukšanas reizēs, Antoņina Poberžina instrūe slaucēju atvītotāju Elgu Ozoliņu.

Brugē ceļu ražām

Arī lauksaimniecības arteļa «Arājs» laukkopji un mehanizatori steidz «lāpīt» nikīgā pavasara cirstos robus. Ielgusi lauku karalienes un dažu citu kultūru sēja. Bet vai tādēļ var aizmirst sējumu kopšanu? Protams, nekādā gadījumā.

Agri sētās lopbarības pupas sāk priedēt acis. Daļu platības izirdināja traktorists J. Zvirgzdiņš, bet lielāko pusi — kolhoznieks Balodis ar zirgvilkmes kultivatoru. Kārta arī cukurbietēm. Jau minētais mehanizators ar savu DT-20 ne tikai sēj, bet arī puduro, irdina sējumus. Piemēram, trešajā brigādē viņš izpudurojis un izirdinājis vairākus

hektārus cukurbiešu. Pirmajā brigādē šo sējumu starprindu irdināšanu veic laukkopis P. Petruhins. Ar traktorvilkmes agregātu noecēti vairāk nekā 12 ha pārējo cukurbiešu sējumu.

Lai materiāli stimulētu kolhozniekus, valde noteikusi arī papildapmaksas par cukurbiešu audzēšanu. Piemēram, par 1 hektāra izaudzēšanu un novākšanu, ja kopšanā pielieto tehniku, kopējs saņem 70 rubļus. Toties, ja kolhoznieks pats irdina, ravē un apkopj, saņems 5 rbl. par plāna tonnu, bet 10 rubļus par katru virs 180 cnt no hektāra novāktu tonnu.

A. SKUJA

PARTIJAS DZIVE

...Glūži kā par savejo

To gandrīz neviens nepamana, ka Teklas vaigos, pārkāpjot sliekšni, ielījis tumšāks sārums. Meitene allaž zied glūži kā tāds sārums mālābolīts, un te, baznīcā, pie tam vēl ir salts mijkrešlis...

Teklai negribas mest krustu, krist ceļos un skūpstīt koka tēlu, kam tikko ar savām lūpām piespiedās izkaltis vecītis asarainām acīm. Negribas, bet, ja jau ir ienākts, tad neko nevar darīt — kā tas izskatīsies, ja tu atklāti parādīsi, ka esi te tikai ziņkārības pēc, tikai tādēļ, lai pasmiētos kopā ar draudzeni, ar slēptu prieku sajustu uz sevi vērstu kāda puīša skatienu...

Bet kāpēc tad Tekla nosarka? Ticīgie nav spītālie — viņu nav jābaidās. Bet nesaprašanas gan. Iedami uz baznīcu, viņi parakstās par to, ka neko nezin par mūsu dzīves straujo ritmu, par visa lielā Kolektīva darba uzvaru prieku un augšanas grūtībām. Viņi parakstās, ka neko nelasa, neklausās radio, ka nemil dzīvi un skatās uz to caur baznīcas logu spraišļiem un savas privātsaimniecības sakņu darza žogu. Ja to dara veci ļaudis, kuri visu mūžu jau nolocījuši ceļus baznīckungu un koka dieviņu priekšā — nepārmētsim viņiem. Grūti piecēlt stāvus veca koka stumbru, ja tas pieliecies zemei. Bet jaunie? Tie veidojami, audzināmi, par tiem jānes personīga atbildība katram komunistam, katram komjaunietim, vienkārši katram godīgam cilvēkam ar materiālistisku pasaules uzskatu. Lūk, kāpēc Teklai Bojārei bija kauns, ka arī viņa...

Bravūrai šoreiz tāda kā izmisuma pieskaņa, kad viņa vēlāk taisnojas:

— Bet kur tad lai aiziet svētdienā? Var nosēdēt visu mūžu tajā tālajā kaktā un cilvēkus nemaz nedzēt... Vairāk es nekad tur neiešu.

Te, lūk, ir tas āķītis, ar kuru var izvilkt no baznīcas valgiem ne tikai Teklu, bet arī Konstantīnu Grandānu, Vladislavu Bojāru un vēl daudzus citus jauniešus, kuru stiprās rokas un ierosme tik ļoti nepieciešamas atpalikušā Suvorova kolhoza saimniecībā. No viņiem — no jaunajiem kolhozniekiem būtu veidojams jauns, kaujaspējīgs un darbīgs aktīvs.

Kam pie šī darba jāķeras, kam jāklūst par spēku, kas iekustinās visu šo iesīkstējušo dzīves kārtību, kura balstās uz šķībiem pamatiem? Tiem jābūt komunistiem un komjaunatnei. Jā, Tekla, arī Tev pašai, jo tu nēsā kabatā komjaunieša biedra karti un vēl vairāk — Tev uzticēti atbildīgie pirmorganizācijas sekretāra pienākumi. Tu nedrīkst gaidīt, kamēr interesantus sarīkojumus, izrādes, kino un sporta nodarbības, kas tā aizrauj jauniešus, kāds labs tēvocis noorganizēs un tad uzlūgs Tevi un pārjējos komjauniešus glūži kā svētku viesus. Jūsu vieta ir šo svētku rīkotāju pulkā, un neaizmirstiet — ka-

mēr jūsu tur nebūs, nebūs arī pašu svētku...

Bet pagaidām tā nav. Lai lietu iekustinātu, pietiktu varbūt laikā pasacīta vecāka biedra padoma. Taču to nesagaidīt. Kolhoza partijas pirmorganizācija pavisam aizmirsusi, ka komjaunatnes darba vadīšana ir viens no tās darba pamatcirkņiem. It sevišķi te, kur vēl glūži kā dādzi ielēptušie reliģiskie aizspriedumi.

Bet kā gan to novērtē pati partijas pirmorganizācija?

... Sekretāres biedres Denisovas ziņojums pārskata sapulcē nav no garajiem, arī analizēt tajā minētos faktus viņa nav sevišķi centusies. Varbūt, ka neatlika laika, jo ziņojums tapa tikai stundu pirms sapulces sākuma. Bet burtiņiņā ierakstīto viņa nolasa raiti, nepaceldama acis pāri tās malai ar tādu ierēdniecisku saltumu, ka taisni jābrīnās: kāpēc gan tie seši komunisti, kas sēž viņas priekšā, izliekas, ka viņus interesē lasāmais? Vai tad maz frāžu dzirdēts un vai tiešām vēl kādam tās nav apnikušas?...

Pēc tam runā komunisti — arī viņu runas nav pārdomātas, stāsta par to, kas ienāk prātā, piemirst galveno, skaļi strīdoties par lietām, kas konkrēti izlemjamas valdes sēdē.

Un tad sapulce ir cauri — ievēlēts jauns sekretārs, pieņemts jauns darba plāns. Un nevienam pat prātā neienāk, ka pats galvenais aizmirsts. Te taču vajadzēja izdarīt secinājumu, kāpēc gan ir tik daudz saimnieciskā rakstura trūkumu, kas it kā viegli izskaujami, un kāpēc tomēr to novēršana virzās uz priekšu aplam gausi. Kolhozā ir daudz labu cilvēku, bet daudzi arī ar apbrīnojamu stūrgalvību turas nomalu no visiem dzīves asajiem stūriem, nevēlas pielikt savu roku «sauro vietu» likvidēšanā. Saimniecībā kā ēst vajadzīgi mehāniķi, veterinārais darbinieks, spējīgi organizatori atsevišķu brigāžu priekšgalā. Bet ļaudis nezin kādēļ negrib mācīties, negrib strādāt šos darbus. Varbūt tāpēc, ka saimniecība nav nekāda bagātā un maz varēs nopelnīt? Bet to taču katrs

saprot, ka pie laba atalgojuma tiks, nostiprinot kopīgo saimniecību, un ka kopīgiem spēkiem tas panākams jo drīzā laikā.

Bet liela daļa jauno tomēr iet uz baznīcu, nevis uz skolu. Partijas pirmorganizācija ar to samierinājusies un visai miermīlīgi dzīvo līdzās ar baznīckungu, necensoties aprobežot viņa intereses. Taču pēdējais nav palaidis garām izdevību izmantot savu pretinieku miegainību. Ar svētu vārdu uz lūpām draudzes ksenozs Lisovskis rīko dievkalpojumus sējas laikā, jo plaši atzīmē visādus «debesu kāpšanas» un «vasaras» svētkus. Viņam arī nav sevišķi jāaicina, lai kolhoza jaunie puiši atnāktu šo to pieremontēt baznīcā. Glūži kā kolhozā darba nebūtu...

Komunistus neuztrauca arī tāds fakts, ka vasarsvētku priekšvakarā divi otrās brigādes puiši — K. Grandāns un V. Bojārs jau ap pusdienas laiku pameta darbu, sēdās velosipēdos un brauca kārtot svētku sarīkošanas lietas baznīcā. Bet otrajā brigādē, kur uz to dienu vēl bija jāapsēj ap 100 hektāru, darbā nebija izgājis neviens pajūgs, bet sievietes rušinājās piemājas dārzos, kaut gan kartupeļu sēkla vēl nepāršķirota... Arī brigadieris Bojārs sastāv daudzē un acīm redzot vairāk rūpējas par dvēseles glābšanu, nekā par to, ko rudenī varēs novākt no tukšiem laukiem.

Taču partijas pirmorganizācijas bijušo sekretāri b. Denisovu no visām šīm lietām šķīra milzu distancē. To, ka viņu vairs neievēlēja, Denisova uzņēma ar atvieglojuma nopūtu, mierīgi ieaiļājusī savu komunistes sirdsapziņu.

Viens nav karotājs... Kolhoza priekšsēdētājs b. Kiškurno no visas sirds pārdzīvo katru neveiksmi saimniecībā. Taču ar to nepietiek. Kopā ar jauniešiem partijas pirmorganizācijas sekretāri b. Bernāni par savas darbības galveno mērķi jānosprauž jauna, veselīga aktīva audzināšana un saliedēšana. Bet to var panākt, izmēžot no ļaužu apziņas vecos aizspriedumus, cīnoties par katra cilvēka dzīvi glūži kā par savejo.

L. CIRSE

Arodaktīva seminārs

Sinīs dienās notika Latvijas PSR Mežu, papīra un kokapstrādes rūpniecības strādnieku arodbiedrības Republikāniskās komitejas organizētais mežrūpniecības saimniecību strādnieku komiteju ražošanas masu darba un darba algas komisiju priekšsēdētāju zonālais pieredzes apmaiņas seminārs.

Seminārā, kas notika Jēkabpilī, piedalījās minēto komisiju priekšsēdētāji no 11 mežrūpniecības saimniecībām.

Pieredzes apmaiņas kārtībā Jēkabpils MRS Racionalizatoru un iz-

gudrotāju, Zinātniski tehniskās biedrības, vietējās strādnieku komitejas, ražošanas masu darba un darba algas komisiju priekšsēdētāji ziņoja par darbu šajās sabiedriskajās organizācijās.

Semināra vadītājs, Republikāniskās komitejas darba un darba algas komisijas priekšnieks b. Antēns nolasīja lekciju par arodbiedrības jautājumiem un sniedza vērtīgus norādījumus turpmākajam darbam strādnieku sabiedriskās aktivitātes izraisīšanā, uzsverot, ka arodbiedrībai pastāvīgi jā rūpējas par strādnieku un kalpotāju kvalifikācijas celšanu, viņu darba un sadzīves apstākļu uzlabošanu, jācīnās par dzīvokļu celtniecību un remontiem, sabiedriskās ēdināšanas un tirdzniecības kultūras, sadzīves un atpūtas nemitīgu uzlabošanu.

Semināra dalībnieki iepazīnās ar MRS jauno, modernu izbūvēto remontu mehānisko darbnīcu, jaunizbūvētiem mežmateriālu izvešanas ceļiem, Zalaku mežniecības mežu izstrādāšanas iecirkņa ceha komitejas sabiedriskā darba veidiem un gūtajiem panākumiem, analizēja trūkumus.

Arodbiedrības aktivisti apskatīja arī mazo komplekso brigāžu darbu galvenās izmantošanas cīsmās Zalaku mežniecības mežu izstrādāšanas iecirknī un noslēgumā Seces mežniecības mežu izstrādāšanas iecirknī iepazīnās ar kompleksās brigādes darbu kopšanas cirtē uz rītenraktora DT-20 bāzes un minēja traktora iespējām kokmateriālu pievešanā.

A. KANIŠS,

Jēkabpils MRS inženieris

A. BRAKOVSKIS,

ķieģeļfabrikas mašīnists-
apdedzinātājsKIROVA
piena

Ilga Kleinarte (no labās), Herta Lamakina, Nina Vasiļevska ne tikai labi apkopj uzticētās govju grupas, bet arī rūpējas par produkcijas augstu kvalitāti. Izslaukto pienu tūlīt ievieto dzesēšanai.

JAUNAIS DZIMST
GRŪTĪBĀS

— Jūs domājat, ka tas nācīs viegli, — staigādams pa fermām un rādīdams paveikto, saka Vitolds Ģērķis.

Jā, viegli neviens darbs nav, varētu atbildei pateikt ierasto repliku. Ar to pašu piebildi viņš mūsu sarunu aizskatināja citā virzienā. Viena lieta saimniecībā ieviest jaunu pasākumu, pielietot jaunu mašīnu, bet daudz sarežģītāk ir pārliecināt cilvēkus, ka jaunais vajadzīgs, nepieciešams. Kolhoza saimnieks ir kopsapulce, būtībā katrs kolhoznieks.

— Kaut vai ar to pašu lopu tu rēšanu lielās grupās bez piesiešanas. Kad par to sāka runāt, netrūka skeptiķu. Revīzijas komisija, tādu pašu skeptiķu ierosināta, pat sastādīja speciālu aktu, kurā līdztekus istiem trūkumiem pareģoja bēdīgu galu jaunajam pasākumam.

— Nedrīkst jaunajam ļaut izgāzties. Bet, lai tas notiktu, vajag ļoti maz, — saka b. Ģērķis un no viņa platā smaida sejā un sprēgājošām ugunīņām pelēkajās acīs nemaz neteiks, ka šajā cilvēkā ir tāda neatlaidība. Tomēr gadi, kas pagājuši, kopš lielā Tēvijās kara dalībnieks, latviešu gvardes divīzijas kaujinieks pie Staraja Rusas Vitolds Ģērķis sācis vadīt saimniecību, ļauj saskatīt lielas un mazas pārmaiņas, augšanas un brieduma gadus visa kolektīva dzīvē...

Nevis iegriba, bet gan neatlaidība, apzināta nepieciešamība komunistu kolhoza priekšsēdētāju pārvērtē par pirmo agitatoru savā saimniecībā. Un agītē viņš vienmēr par jauno, progresīvo. Lūk, jaunā izjūta — viena no vērtīgākām cilvēka rakstura īpašībām. Liela cīņa, ja tā varētu teikt, sākas tad, kad jāpārliecina ļaudis par to lietderīgo un labo, ko ieviešuši kaimiņi un kas visā pilnībā jau attaisnojas. Saubīgiem jāpierāda, ka vienādos apstākļos ir arī līdzīgas iespējas.

Tikpat neatlaidīgi pierādīt nācās arī tiem, kas pretojās cūku turēšanai lielās grupās.

Sarežģīta un daudzveidīga ir jaunā ieviešanas «mehānika». Vajag atrast entuziastus, kas ar sirdi un dvēseli gatavi darīt itin visu, lai progresīvām metodēm pašķirtu ceļu dzīvē. Lūk, slaucēja Antoņina Poberžina. Lielajā kūti bez piesiešanas bija ne mazums grūtību, iekams iekārtoja skujpūņu slaukšanas zāli. Bet viņa neatkāpās. Neatkāpās arī Jelena Lapuha no citas

fermas, kamēr sūknis sāka darboties. Tiesa gan, ne vienu reizi vien nācās prasīt, atgādināt priekšsēdētājam. Bet viņš — priekšsēdētājs par to nebija nedz dusmīgs, nedz apvainots.

Tikpat sarežģīti, kā panākt savu, izpildīt iecerēto, ir arī atteikties no tā, ko esi ieteicis citiem. Ikdienas dzīvē lielā kolhozā desmitiem reizu apstiprina šo patiesību. Nācās to izbaudīt arī Kirova kolhoza priekšsēdētājam. Kā mēdz teikt karavīru valodā, viņš atkāpās ar godu. Kad mēslu transportieris izrādījās neloģiski «izkritis» savas konstrukcijas nepilnību dēļ, priekšsēdētājs sevi atzina par uzvarētu. Kolektīva intereses prasa arī piekāpību, dūšu nostāties kritikas ložu krusā. Ne visi prot izdarīt pareizus un praktiskus secinājumus no kritikas. Ne par velti attieksmi pret kritiku mēdz uzskatīt par politiskā brieduma mērķi. Biedriska kritika priekšsēdētājam un arī arteļa biedriem ne mazums jau palīdzēja un vēl tagad tai pielietojums atkratos...

Kirova kolhoza priekšsēdētāju kolhoza ļaudis cieni tieši par šīm īpašībām, ir gatavi ar visu krūti stāvēt par viņu. Tas ir ļoti un iepriecinoši un sola daudz, bet ne visu. Daudz mierīgāki mēs šodien varētu būt, ja kolhoza partijas pirmorganizācija izaudzinātu vēl desmit, divdesmit, trīsdesmit un vairāk tikpat labus biedrus. Bet, kad ielūkojies pirmorganizācijas sastāvā, vairāk par desmit komunistiem nesaskaitīsi, pie tam tieši ražošanā, izņemot priekšsēdētāju, nodarbināts vēl tikai viens brigadieris. Komunistam jāatbild ne tikai par saimniecības lietām, bet arī par savu pirmorganizāciju. Bet varbūt par to b. Ģērķis līdz šim nebija kritizēts, kaut gan partijas rajona komitejas darbinieku ceļi daudzārt veduši garām Kirova kolhoza kantorim.

Novirzīšanās no temata?... Iespējams! Bet, ja runa ir par laba cilvēka šodien, nevaram aizmirst arī rītdienu, perspektīvas. No saimnieciskā viedokļa tās ir lielas. Tagad tikai nepieciešams, lai visas labās ieceres materializētos, īstenotos. Tas sevišķi attiecas uz progresīvo ražošanas paņēmieni ieviešanu. Tāpēc mums vajag vairāk tādu cilvēku kā Vitolds Ģērķis.

E. KOCENS

Te pie zobārsta
iet labprāt

Jau vairākus gadus pēc kārtas Krustpils ķieģeļfabrikas kolektīvs centās atrisināt jautājumu par zobārstniecības kabineta ierīkošanu strādnieku ciematā. Tagad tas izdarīts. Rajona slimnīcas vadība norīkojusi ārstu stomatologu, kas apkalpo rūpnīcas ļaudis divreiz nedēļā. Administrācija zobārsta vajadzībām atvēlēja gaišu, mājīgu telpu, apgādāja ar nepieciešamo aparāturu. Tagad mūsu strādnieki ir apmierināti, jo nav jābrauc ārstēties uz pilsētu, kur parasti ļoti daudz pacientu.

Lai gan zobārste D. Beļkeviča pie mums strādā vēl neilgu laiku, ar savu darbu, rūpību un laipnību viņa jau iemantojusi autoritāti un fabrikas strādnieku simpātijas. Katrs, kas iziet no zobārstniecības kabineta, ir apmierināts. Es personīgi esmu ļoti pateicīgs b. Beļkevičai par laipno uzņemšanu un ārstē-

šanu. Bet vai reti atgadās, ka pacients, atstājis zobu ārstēšanas kabinētu, pie sevis nosolās vairs otrreiz nekad nepārkāpt tā sliekšni? Jā, tā notiek itin bieži, un iemesls nereti ir tieši stomatologa pārviršanās, nemākulība. Turpretī par mūsu zobārsti to nevar teikt. Viņa ir medicīnas darbiniece, kas pilnīgi atbilst savai specialitātei. D. Beļkeviča neskatās uz to, ka dažreiz nevar pabeigt slimu pieņemšanu norādītajā laikā — viņa paliek arī ilgāk un darbu pabeidz.

Katrs zina, ka laipnība, sirsnīga attieksme sekmē slimnieka drīzāku izveseļošanu. Fabrikas strādnieki pārliecinājušies, ka D. Beļkevičai šo īpašību netrūkst. Par tādiem cilvēkiem var tikai priecāties.

A. BRAKOVSKIS,

ķieģeļfabrikas mašīnists-
apdedzinātājs

kolhozs — pirmajā vietā izslaukumu kāpināšanā

1. Ziemā — pilnas siles,
vasarā — lekņas ganības
2. Govis turam bez piesiešanas

Aizvadītajā ziemā mums izdevās ievērojami nostabilizēt izslaukumus. Neteiksim, ka piena lopu ganāmpulka produktivitāte būtu sevišķi liela. 303 centneru piena, kas pērn iegūti uz 100 hektāriem lauksaimniecībā izmantojamās zemes, runā par lielām iespējām. Mūsu jaunā robeža — 385 centneri, protams, prasa, lai šās nozares ražošanu pēc iespējas pilnveidotu.

Tiesa, viens otrs no mūsu kolhozniekiem, kad ir runa par piena lopu ēdināšanu, ir it kā pašapmierināts. Barības raciona ziemā nebija no gluži mazajiem — 16—20 kilogramu skābbarības govij, pa 6—8 kilogrami āboliņa dienā. Atkarībā no izslaukumiem izbarojām arī spēkbarību. Ar šīm devām mēs līdzām lopu ziemošanu un tagad mēs ziņojam ne par sliktiem rezultātiem. Salīdzinot ar pagājušā gada pieciem mēnešiem, piena iegūvi palielinājām vairāk nekā pusotras reizes. Vairāk nekā tonnu piena vidēji no katras govys izslaukušas lopkopējas Marta Goldšteine, Marija Kotova, Jevgeņija Krastiņa, Nina Vasiļevska, Ilga Kleinarte, bet nedaudz mazāk par šo rādītāju — Herta Lamakina, Jeļena Lazuha, Zoja Antūle un citas.

Mūsu rezervju avoti ir vairāki — vispirms tas ir ganību periods. Pie novietnēm ierīkojam kultivētās ganības. Tās ir fermu tuvumā. To izdarījām ar tādu nolūku, lai govīm nenāktos lieki tērēt enerģiju ar tāliem pārgājieniem. Kultivēto ganību caurmēra ražība, kā rāda pagājušā gada pārbaudes rezultāti, sasniedz 4000 barības vienību no hektāra. Mūsu nodoms ir iekārtot 8 aploku sistēmu. Daļa ganību jau iezogota ar stiepļu žogu. Esam vienojušies par ganību iekopšanas tehnisko kompleksu. Vidējo izslaukumu likne, pateicoties ganību zelmenim, tagad nepārtraukti pieaug. Kā zināms, ganību zaļu ražību iespaido ne tikai augsnes auglība vai mēslojums, bet arī zāles novākšanas veids un laiks. Šie faktori ietekmē zelmeņa sastāvu un stiebrzaļu veģetatīvo dzinumu attīstību. Sistemātiski nopļausim nenoēsto zāli. Noganišana līdz «kailai zemei» ne tikai var samazināt ražu šogad, bet iespējot arī nākošā gada ražu. Dažkārt nelīdz pat lielas pūles, kas patērētas mēslošanai. Par to esam vairākkārt pārliecinājušies.

Tiešā atkarībā no ganībām vasaras periodā ir tauku saturs pienā. Mūsu saimniecībā tauku procents arī ziemā bija ievērojami lielāks par bāzes saturu. Tā, piemēram, šogad piecos mēnešos valstij nodots piens ar 1675 centneru lielu fizisko svaru, bet, pārskaitot pēc bāzes tauku satura, mūsu kontā ierakstīja 1875 centnerus piena. Lūk, tāds tauku satura pieaugums dod arī saimniecībai krietni lielākus ienākumus. Daudz kas šīnī ziņā panākts, pateicoties šķirņu izkopšanai. Govis apsēklojam un lecīnām tikai ar elite un elite-rekorda klases vaisliniekiem, kuru priekštečiem ir augsts piena tauku procents.

Sagādāt ziemošanas periodam pēc iespējas vairāk un vērtīgāku lopbarību ir mūsu kolhoznieku apņemšanās arī šajā gadā. Aizvadītajā ziemošanas periodā katrai govij iznāca pa 6,5 tonnām kukurūzas skābbarības. No katra hektāra novācām vidēji pa 550 centneru zaļās masas un ieguvām ap 287 centneri konservētās barības. Šajā pavasarī plānojam šo kultūru audzēt 80

Kirova kolhoza jaunā zootehniķe Ruta Skapare.

hektāru platībā, kas pa lielāka daļai jau apsēta. Sakarā ar vēlu pavasari domājam vēl 10—12 hekt-

* * *
Saimniecības rentabilitātes interese prasa, lai mēs nemitīgi pazeminātu produkcijas pašizmaksu. Protams, svarīgi iegūt vairāk piena uz katra hektāra zemes, no katras govys. Ļoti liela un pagaidām maz izmantota rezerve ir darbietilpīgo procesu mehanizācija, govju turēšana lielās grupās bez piesiešanas. Pa šo ceļu arī sākām iet.

Pērn vienu no liellopu novietnēm pielāgojām šim nolūkam. 60 metru garajā un 15 metru platajā telpā varēs novietot 140—150 govys bez piesiešanas. Pagājušajā ziemā te tādā veidā uzturējās 95 govys. Ziemas salā lopi uzturējās ārpusē un pie silēm, kas turpat bija novietotas, barojās augu dienu. Tikai naktīs govys sadzina kūti, kur tām silēs bija pieejams ūdens.

Kūti atradās pirmpienes un pat pie ne pārāk sātigām dienas devām vidējais izslaukums te sasniedza pa 4 kilogrami no govys. Lopi labi pārziemoja un ganībās izgāja vidējā miesas stāvokli. Nav attaisnojies pareģojums par to, ka govys nobadīs viena otru. Protams, mehanizācijas trūkuma dēļ daudz ko zaudējam no iespējamā ekonomiskā efekta. Tagad šajā fermā ie-

Vitoldu Ģērķi (no labās) grūti šajās dienās sastapt kantorī. Vēlīnais pavasaris visai saimniecībai sagādāja ne mazums grūtību. Tiesa, par katru ražošanas iecirkni ir atbildīgi laudis — brigadieris, lauksaimniecības speciālisti. Bet viņu kopējie pūliņi prasmīgi jākoordinē — no tā arī atkarīgi panākumi. Nevis aizstāt brigadieru, viņa vietā rīkoties, bet gan laikus saskatīt pieļautās kļūdas un tās labot, lūk, Vitolda Ģērķa vadīšanas metode.

Kolhoza priekšsēdētājs sarunā ar traktoristu Jāni Naurānu.

Pirmrindnieku pieredzes ieviešana — obligāta prasība ikvienam kolhoza un padomju saimniecības ražošanas vadītājam

ārus papildus apsēt ar kukurūzu. Vairāk nekā puse no slaucamo govju ganāmpulka, kuru turēsim bez piesiešanas, saņems ziemā skābbarību bez ierobežojumiem.

kārtota mehāniskās slaukšanas zāle ar skujiņveida iekārtu.

Pa ganību ceļu, kurš nožogo no abām pusēm aplokus, uz slaukšanas vietu dodas vairāk nekā simts

galvu lielais ganāmpulks. Aplokos tagad iekārto kanalizāciju, lai ganāmpulku padzirdītu. Silēs papildam atrodas kaļķis un laizāmā sāls. No šī uzgaidāmā aploka go-

vis dodas uz slaukšanas zāli. Tām izstrādājas nosacīts reflekss, un tās pašas nostājas rindā pie zāles durvīm. Skujiņveidīgās slaukšanas telpā vienlaikus slauc 12 govys. Ar nolaizamu un paceļamu metāla režģi govys fiksē uz vietas. Katrā nodalījumā atrodas pa siliīti, kur slaukšanas laikā iebērtā koncentrēta barība.

Arī ziemas periodā govys šeit slauks slaukšanas zālē. No kūts, kur govys atradīsies nepiesietas, tās varēs nokļūt uz barotavām. Lopus ēšanas laikā no sniega pasargās speciālas nojumes. Gar novietnes visu sienu izbūvēsim skābbarības sili, no kuras govys ēdis bez ierobežojumiem. Arī rupjo barību — sienu un āboliņu izbarosim automātiski no speciāli šim nolūkam izbūvējamā šķūņa.

Arī jaunlopus audzējam lielās grupās bez piesiešanas. Atsevišķi turam ganāmpulka atražošanai paredzētos jaunlopus.

Dzīlā kūts kļuvusi par istu organiskā mēslojuma komposta fabriku. Katru dienu tur izklāj jaunus pakaišus. Telpas iekšienē tā iekārtota, ka tur brīvi var strādāt buldozers un izstumt kūtsmēslus. Gada laikā no šās kūts iespējams iegūt ap 300 tonnu augstvērtīga komposta.

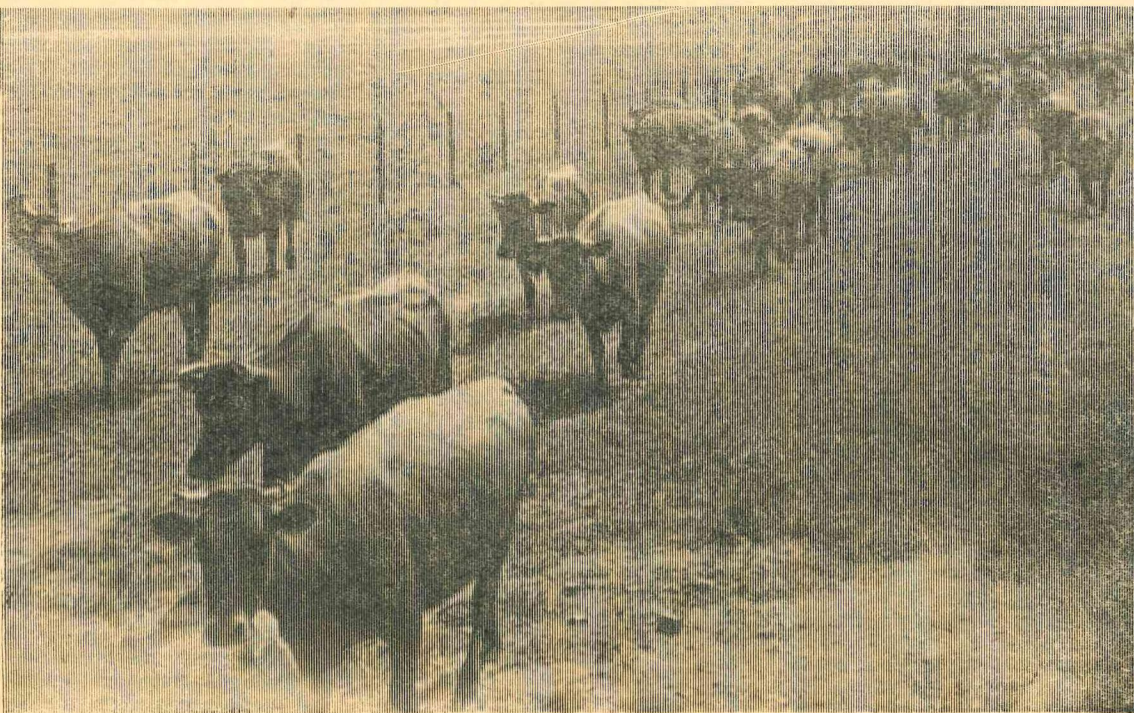
Tagad vidēji uz katrām simts hektāriem lauksaimniecībā izmantojamās zemes mums ir 13 govys. Nākošajā gadā lopu biežība vēl vairāk palielināsies.

Mūsu slaucējas ir ļoti uzcītīgas un dara visu iespējamo, lai nodrošinātu ganāmpulka paplašinātu atražošanu un produktivitātes pieaugumu. Raksturīgais viņu darbā ir liela precizitāte dienas režīma ieviešanā. Par augstākiem rādītājiem slaucējas sacenšas arī savā starpā. Lūk, b. Kleinarte sacenšas ar b. Goldšteini, b. Kotova iesaistījusies sociālistiskajā sacensībā ar b. Krastiņu utt.

Iespējas mums lielas, tas ir acīmredzami. Tagad viss organizatoriskais darbs jākoncentrē uz to, lai iespējas patiešām izmantotu līdz galam, maksimāli. To arī darīsim.

R. SKAPARE,

Kirova kolhoza zootehniķe

Kolhoza ganāmpulks atgriežas no ganībām.

V. BEĻEVICA foto

SAULE MIRDZ SPOŽĀK STARPTAUTISKAIS APSKATS

Todien daudzesiešiem šķita, ka saule rīta rasas kristālos rotājās ilgāk, pošoties liksmajiem svētkiem, uz kuriem steigšus gatavojās daudzas ģimenes. Vienas, lai atzīmētu savu atvasišu pirmo goda dienu — bērības svētkus, otras — ar lepnumu noraudzījās uz meitām un dēliem, ko šodien visa sabiedrība uzņems pilntiesīgo pilsoņu skaitā. Visiem šodien ceļa mērķis bija Daudzeses astoņgadīgā skola — lielo svinību vieta.

— Māmiņ, kāpēc autobuss tik ilgi kavējas? Mums taču jāuzstājas priekšnesumos, — jau kuro reizi mazs pirmklasnieks jautā savai māmiņai.

— Skaistie ziedi droši vien pilngadīgajai paziņai?

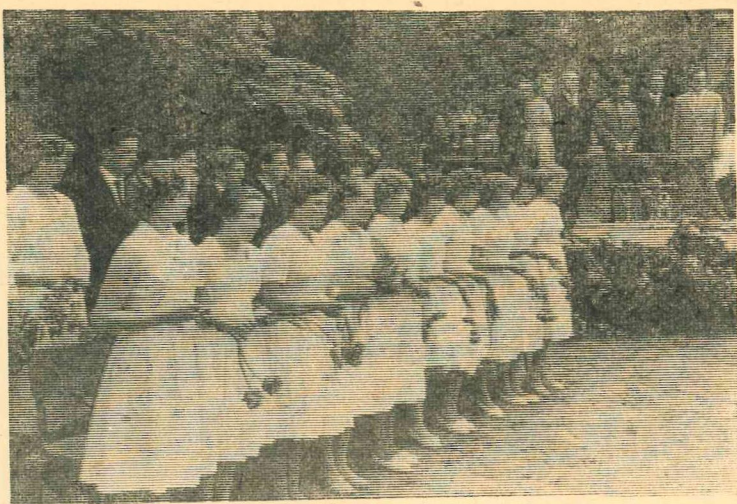
— Uzminējāt... — uzrunātais tikko jaušami piesarcis atbild.

Tradicionālie bērības un jaunības svētki Daudzesē iekarojuši lielo un mazo sirdis un prātus. Vēlī vecās baznīcas drūmās zvana skaņas todien aicināja daudzesiešus. Tur iegriezās tikai dažas vecas tantīņas. Pārējie steidzās uz gaismas pili — uz skolu. Tulpes, narcises, rozes, daudz, ļoti daudz violeto ceriņu ziedķekaru bija redzami svētku drānās uzposušos ļaužu rokās, skolas telpu rotājumā.

... Pirmie skolā pulcējās mazie gaviļnieki, kūmas, vecāki, viesi. Klusināti skan muzika. Svētku zālē ienāk gaviļnieki. Gādīgie kūmas tos vienu pēc otra iesēdina ceriņziedos rotātās šūpolēs, bet paši parakstās ciema padomes kūmu grāmatā, apliecinot visai sabiedrībai savus pienākumus mazā pilsoņa audzināšanā. Svetlana Aleksandrova, Elmārs Laizāns, Egils Stumbris, Elita Puķēna, Jānis Ozols un citi mazie daudzesieši bija šīs dienas laimīgie gaviļnieki.

Pēc dažām stundām skolas durvis vērā divdesmit dzīvespriecīgi jaunieši. Meitenes krāšņos svētku tērpos, zēni svinību uzvalkos. Viņu vidū slaucējās Vaira Strautniece un Valija Briedite, nākošais agronoms Zālenieku lauksaimniecības tehnikuma audzēknis Alfrēds Pikšteins, jaunais mehanizators Jānis Lazdiņš, kontrolasistente Aina Lazdiņa, laborante Anastasija Bekasova, kas darbu laības pieņemšanas punktā prot lieliski savienot ar mācībām vakarskolā, laukopji Elmārs Trofimovs un Jānis Trušelis un citi izjūt neparastu prieku. Viņu starojošās sejas, gaišie smaidi, jautrie smieklīgie iemirdzētie lepnumā ne tikai vecāku acīm. Daudzi šie jaunieši darbā un mācībās izpelnījušies visas sabiedrības cieņu — viņi ir cienīgi papildinājums lielajam komunisma cēlāju pulkam.

Svinīgais gājiens uz svētku laukumu, apsveikuma runas, labie novēlējumi, ziedu veltes un dāvanas, lāpu gājiens, draudzības uguns-kurs, lieliskais Rīgas mākslinieku koncerts, kopīgi pavadītais vakars tautas namā uz visu mūžu saglabāsies jauniešu atmiņā. Laimīgie

Lūk, viņi astoņpadsmitgadīgie — vecāku un visas sabiedrības lolojums. Šodien jūs godina, rīt no jums gaida darba varonību, mācīšanās kaismi. Skaistā rītdiena paver jūsu priekšā zvaigžņu tāles.

D. ZELTIŅA foto

jaunieši! Kad jūs piedzimāt, Kurzemē vēl dārdēja kara pērkonis, par jūsu laimi, par laimīgu rītdienu ciniņas visa padomju tauta. Un, ja šīs dienas gaviļnieces Ausmas Karņickas priekam klāt nāca skumjas par tēvu, kas, dzimto zemi atbrīvojot, nepārnāca no kara lauka, tad tas bija reizē arī lepnums un dziļa pateicība tiem, kas krita, lai mēs dzīvotu.

Jaunie komunisma cēlāji droši saņem savās vingrajās rokās darba un uzvaru karogu, stājas blakus, vienā ierindā ar gaišās rītdienas cēlājiem.

— Uzcelt komunismu, sasniegt zvaigznes! — savā runā lielisku novēlējumu svētku gaviļniekiem teica ciema izpildkomitejas priekšsēdētājs Kārlis Skujiņš. Lai šie vārdi kļūtu par jūsu dzīves vaduguni, dārgie jaunieši!

M. DAUDZE,
E. SAULAINĒ

24. jūnijā — pilngadības svētki Jēkabpilī

Svētdien, 24. jūnijā, Padomju jaunatnes dienā Jēkabpilī notiks pilsētas jauniešu pilngadības svētki. Visiem jauniešiem, kuri vēlas piedalīties pilngadības svētkos, pieņemties darba vietā vai personīgi komjaunatnes rajona komitejā līdz 14. jūnijam.

Ceturtdien, 14. jūnijā, pilngadības svētku dalībniekus kopā ar vecākiem svētku komisija lūdz ierasties plkst. 18 (labā krasta iedzīvotājus — rajona kultūras namā, kreisā — Oskalna kultūras nama mazajā zālē).

Svētku komisija

Daudzeses skolas lielā gadadiena

9. jūnijā plaši atvērās svētdienīgi uzpostās Daudzeses astoņgadīgās skolas durvis. Skola svinēja 30 gadu jubileju. Daudziem jauniešiem tā pāvērsusi plašu ceļu dzīvē. Absolventu un viesu vidū bija redzami bijušie skolnieki — Jēkabpils lauksaimniecības tehnikuma direktore Austra Zvejniece, partijas rajona komitejas sekretārs Tālvāldis Podskočijs, Leningradas Timirjazeva lauksaimniecības institūta 1962. gada absolvents Pauls Kalnozols, kolhoza «Sarkanais partizānis» partijas pirmorganizācijas sekretāre Benita Kokaine, skolotāja Marija Meikstuma, LĻKSJ rajona komitejas instruktore Antonija Vilcāne un citi.

Pirmā skola Daudzesē atvērta pirms 135 gadiem. Sākumā tā bija zemnieku mājās. Vēlāk uzcēla pusotrstāva ēku pagasta nomalē. Pirmā pasaules kara laikā to nopostīja. 1918. gadā skolu pārcēla uz Daudzeses muižas pārvaldnieka māju. Ekā bija divas telpas cetrām klasēm, strādāja divi skolotāji. Toreiz mācījās ap 60 skolēnu. Ilgus gadus skolas pārzinis bija kreisi noskaņots skolotājs Jānis Cirčenis. No 1924. gada skolā bija sešgadīgs mācību kurss un strādāja 3 skolotāji.

Jāņa Circeņa vadībā 1932. gadā uzcēla tagadējā divarpus stāviņa skola. Skolotāji ar pārzini priekšgalā vadīja visu pagasta kultūralo dzīvi un tautas izglītības progresīvo ideju garā.

Pēc Ulmaņa fašistiskā apvērsuma 1934. gadā J. Circeņi atlauda no darba. Viņš atgriezās iemīļotajā skolas darbā tikai pēc padomju varas nodibināšanās Latvijā. Pēc vācu fašistu iebrukuma viņš kopā ar ģimeni evakuējās. Pēc Jēkabpils atbrīvošanas republikas

valdība viņu iecēla par aprīņa izglītības nodaļas vadītāju, bet pēkšņā nāve cēla uz dzimteni ierāva nenogurstošu ciniņtāju no mūsu rindām.

Daudz tautas izglītības druvā paveikušas ilggadīgās Daudzeses skolotājas, tagad pensionāres — Emīlija Liepiņa un Irma Circene.

Em. Liepiņa 1940. gadā noorganizēja un vadīja pirmo pionieru pučņu skolu. Daudz labu vārdu daudzesieši velta bijušajiem skolotājiem Alvinei Rūķitei, Minnai Strazdiņai (Kļaviņai), Idai Kūmai un citām.

No mācību iestādes ar 4. skolotājiem un 60 skolēniem 1932. gadā tā tagad izaugusi par istu padomju skolu ar 12 skolotājiem un 200 skolēniem.

Skolotāji ir skolas labo tradīciju turpinātāji un kļuvuši par visa ciema sabiedriskā darba organizatoriem un vadītājiem, iet jauno sadzīves tradīciju nostiprināšanas priekšgalā. Visi pedagogi ir politisko zināšanu un zinātņu popularizēšanas biedrības biedri. Pagājušajā gadā vien ciema iedzīvotājiem nolasīti vairāk nekā 150 referāti un lekcijas.

Aktīvākie sabiedriskā darba entuziasti ir Gunta Valpētere, Alma Kalniņa, Elvira Krēslīņa, Vilma Podniece, Veronika Ilīško, Antoina Benjava, Jāzeps Kravalis.

Pirmsjubilejas dienās skolas pionieru vienība «Jaunā gvarde» izcīnīja godpilno nosaukumu «Septiņgadē tēlnieks» un vīrs skolas jumta iedegās piecstarainā zvaigznc.

V. ANTĀNS,
skolas direktors

CILVĒCES INTERESU NOZIEDZIGA IGNORĒŠANA

Neveiksmīgais mēģinājums palaist 4. jūnijā raketi «Thor» ar ūdeņraža lādīti, lai to uzspridzinātu lielā augstumā, gandrīz beidzās ar katastrofu. Tas tomēr nav mainījis amerikāņu atommaniaku kareivīgumu. Vašingtonā paziņots, ka tiek gatavoti kodolsprādzieni kosmoskā telpā. Ar šo ārkārtīgi bīstamo rīcību ASV valdošās aprindas met izaicinājumu cilvēcei. Visā pasaulē pazīstamais angļu zinātnieks B. Lovels šo amerikāņu valdības soli nosaucis par «apvāņojumu civilizētajai pasaulei». Indijas parlamentārietis profesors Mukerdži izteicies vēl asāk: viņš raksturojis amerikāņu kodolsprādzienus kosmosā kā «cilvēces interešu noziedzīgu ignorēšanu».

Amerikāņu atombezprāši tomēr negrib uzklautis saprāta balsi. Viņus nespēj atturēt pat tas, ka kodolizmēģinājumi kosmosā nopietni apdraud cilvēku dzīvību vairākos zemeslodes rajonos. Nesen publicētajā Padomju valdības paziņojumā norādīts, ka amerikāņu kodolsprādzieniem lielā augstumā var būt visai postošas sekas. Tie var izjaukt līdzsvaru atmosfēras augšējās slāņos, uz ilgu laiku pārtraukt radiosakarus, radīt ap Zemi jaunu radiācijas joslu, apgrūtināt cilvēka nokļūšanu kosmosā un nevēlami izmainīt klimatu.

Kā zīmīgi izteicās franču laikraksts «Liberation», varenā tautu protesta lavīna visā pasaulē amerikāņu atommaniakus vārda tiešā nozīmē piespiedusi pie sienas.

Pārnesdami drudžaino bruņošanās kosmosā, amerikāņu atommaniaki faktiski neslēpj, ka viņi grib iegūt «militārās priekšrocības», cenšas paralizēt miermīlīgo valstu aizsardzību un nodrošināties pret atmaksas kodoltriecienu. Mieru mīlošajām zemēm jābūt piesardzīgām vēl jo vairāk tāpēc, ka tieši ASV prezidents nesēn paziņoja, ka kodolkonfliktā ar PSRS iespējama ASV iniciatīva.

Sajos apstākļos mūsu zeme un tās sociālistiskie draugi būs spiesti, kā teikts Padomju valdības paziņojumā, veikt vajadzīgos pasākumus, lai garantētu savu un visu mieru mīlošo tautu drošību.

PRETRUNAS PALIEK

Sanas pili, Parīzes tuvumā, Anglijas premjerministrs H. Makmillans un ģenerālis de Golls 2. un 3. jūnijā «privātās sarunās» apsprieda galvenokārt jautājumu par Angli-

jas iestāšanos «kopējā tirgū». Jautājums, vai Anglijai iestāties šajā sešu Rietumeiropas valstu «ekonomiskajā asociācijā», ir kļuvis akūts.

Angļu monopolu ekonomiskās un arī politiskās intereses tos vilina uz Eiropas kontinentu, mudina iestāties «kopējā tirgū». Arī Anglijas vecākā partnere — ASV prasa Anglijas pievienošanos «kopējam tirgum», ko amerikāņi uzskata par NATO militārā bloka ekonomisko pamatu. Kā zināms, šis bloks ir vērstis pret sociālistiskajām zemēm un tautām, kas cinās par atbrīvošanos no kolonālisma vāžām. Tai pašā laikā Anglijas ciešie ekonomiskie sakari ar Kanādu, Austrāliju, Jaunzēlandi un citām tā saucamās Nāciju sadraudzības zemēm, izdevīgie tarifi tirdzniecībā ar tām ir faktors, kas Angliju vēl attur no iestāšanās «kopējā tirgū».

Dodamies uz tikšanos ar de Gollu, Anglijas premjerministrs cerēja, ka Francijas prezidents atbalstīs Angliju tās centienos iestāties «kopējā tirgū» organizācijā uz atvieglotiem noteikumiem un vispirms saglabāt savus izdevīgos sakarus ar Nāciju sadraudzības zemēm. Ģenerālis de Golls un viņa draugs Bonnā kanclers Adenauers, kā ziņo ārzemju prese, cenšoties saglabāt Francijas un Rietumvācijas noteicamo stāvokli «kopējā tirgū» nevēloties piekāpties Anglijai.

Par cik svarīgām Londonā uzskatīja Makmillana sarunas Parīzē, var spriest pēc tā, kā šīs sarunas novērtēja ietekmīgais nedēļas žurnāls «Economist». Brauciens uz Sanas pili, raksta žurnāls, «ir pats svarīgākais no visiem ceļojumiem kādos Makmillans ir devies kopš tā laika, kad viņš 1957. gadā kļuva par premjerministru».

Pēc tikšanās Sanas pili publicētais oficiālais komunikē ir tiešām uzrakstīts ļoti miglaini. Turpretim, ja spriežam pēc preses izteikumiem, tad šīs sarunas nav novērsušas iekšējās pretrunas starp Rietumeiropas monopoliem. Kā atzīmē laikraksts «Paris Jour», abu valsts darbinieku pārrunās bijusi jūtama «ASV griba». Un tas arī saprotams. Amerikas Savienotās Valstis saskata šauri noslēgtos monopolistiskos grupējumus, tādos kā «kopējā tirgus» organizācijā, ne tikvien līdzekli, kā pastiprināt kontroli pār saviem imperiālistiskajiem partneriem, bet arī sava veida tarānu, ar kura palīdzību iespēsties savu partneru tradicionālajās ietekmes sfērās Āzijā un Āfrikā.

V. HARKOVŠ

Lai vārdi ir kā karavīri

Kāds mūsu avīzes lasītājs nesēn jautāja, kā pašlaik strādā rajona jaunie autori. Pastāstīju, ka šī pavasarī visi ļoti aizņemti ražošanā: tie, kas dzīvo laukos, piedalās sejas darbos, vidusskolu jaunieši gatavojas eksāmeniem vai veic prakses uzdevumus kolhozos vai darbnīcās.

— Radošai fantāzijai tāds darbs dod tikai labu, — teica lasītājs. — Tas iepazīstina ar cilvēkiem, ierosina domāt, iemāca ticēt saviem spēkiem. Esmu pārliecināts, ka pavasaras sejas mēnesī top visinteresantākie temati.

Tā ir. Un šo patiesību gribas atgādināt visiem mūsu jaunajiem autoriem. Tieši tagad vajag rakstīt vairāk nekā jebkad.

Jaunais laikraksts prasa daudz plašāku tematiku. Stāsta, dejas, apraksta ietvaros jāienāk tiem cilvēkiem, kas glabā savās rokās zemes dzīvības spēku un bagātību.

Jau sen teikts, ka vārdi ir glūzi kā karavīri. Maijā un jūnijā norit cīņa par ražu, ko novāksim augstā un septembrī. Kopā ar sējējiem, ravētājiem, plāvējiem jābūt arī

žurnālistiem un jaunajiem autoriem.

Kārtējā sanāksme notiks 16. jūnijā. Jaunie vārda mākslinieki, atvediet līdzī daudz interesantu darbu par cilvēkiem, kas atrodas darba frontes priekšējās līnijās!

L. KUŽĀNE,
jauno autoru apvienības
vadītāja

Redaktora v. Z. TILTINĀ

Liepājas celtniecības trestam steidzīgi vajadzīgi:

mūrnieki,
namdari,
betonētāji,

dažādu darbu strādnieki.

Vientuļiem vīriešiem piešķir kopmītni.

Pēc izziņām griezties tresta kādru daļā K. Marksa ielā 42, telefons 44—53.

Pārdod ģimenes māju Jēkabpilī, Dzirnau ielā 44.

Avize iznāk otrdienās, ceturtdienās un sestdienās. Tālruni: redakto-
ram — 2342, redaktora vietniekam — 2502, literāriem līdzstrādnie-
kiem — 2340, tiešais vads tālsatikšmei — 7. Redakcija: Jēkabpili,
Brīvības ielā 212.

«Падомью Даугава» — газета ЦК КП Латвии и Совета
Министров Латвийской ССР в зоне Екабпилского территориально-
производственного колхозно-совхозного управления.